

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор	7
<i>Увод</i>	
Казанова, грехове, тълкувания, хипотези	11
<i>Първа глава</i>	
Сама	13
<i>Втора глава</i>	
Няма ненаказано добро	23
<i>Трета глава</i>	
Любовта – състояние на духа, тялото и разума	35
<i>Четвърта глава</i>	
Понякога пътят към истината минава през лъжата	50
<i>Пета глава</i>	
Нещо чака да излезе от мен и да се влее в теб	90
<i>Шеста глава</i>	
Не е достатъчно да имаш дарба, важно е какво ще направиш с нея. Лутацият се човек е наказание	101
<i>Седма глава</i>	
Кармично производство	113
<i>Осма глава</i>	
Хладнокръвие и самота	118
<i>Девета глава</i>	
След всяко лошо идва добро	126
<i>Десета глава</i>	
Без цел човек е нищо	176

<i>Единадесета глава</i>	
Прецени точния момент	197
<i>Дванадесета глава</i>	
Да крадеш от сърцето и душата	219
<i>Тринадесета глава</i>	
И в най-негативното нещо трябва да се търси ползата, понякога можеш да получиш помощ оттам, откъдето най-малко очакваш	227
<i>Четиринадесета глава</i>	
Накарай недостатъците да работят за теб	267
<i>Петнадесета глава</i>	
Хората са създадени разнополови, за да бъдат манипулирани	320
<i>Шестнадесета глава</i>	
Няма смърт без причина. Човек е най-важен за самия себе си	340
<i>Седемнадесета глава</i>	
Човек е единственият ресурс за самия себе си, другите са просто допълнение	382
<i>Осемнадесета глава</i>	
Обичай себе си	433
<i>Деветнадесета глава</i>	
Откъдето идваме, там се връщаме	462
<i>Двадесета глава</i>	
Всяко нещо се дава за сметка на друго	469
<i>Двадесет и първа глава</i>	
Не е страшно да изостанеш в развитието си, а да нямаш желание да се развиваш.....	478
<i>Двадесет и втора глава</i>	
Където е силата, там е истината	490

ПРЕДГОВОР

Уважаеми читатели!

Пред вас стои една различна книга.

Имах радостта и честта да се запозная с тази творба благодарение на познанството ми и доверието на изключителната жена, сътворила този езотерично-философски труд.

Книгата се чете лесно... и трудно, динамичното действие в нея е покритие на една дълбока философска мисъл, породена от дарбата на авторката за общуване с Вселенския разум и същества от други светове и измерения.

Привидното романизиране на действието е кодиране на тази невероятна дарба, предоставена от Бога на тази уникална и изцяло посветила се на доброто млада жена.

Написаното в книгата е частично преживяно в действителност и не е само художествена измислица. Разговорите на главната героиня (Елиза) с главния герой (Глас) са урок за нас, непосветените – урок на доброта, чест, принципност и човеколюбие.

Авторката е навлязла в анализи там, където съвременните догадки свиват безпомощно рамене. Тя черпи право от извора тези елементи, от които съвременните мъдреци се отвръщат като от химери или се прекланят пред тяхната неизмерима тайна. Тя анализира духа на истината, истината от Бога, Вселенския разум – който светът не е узрял да приеме, защото не го вижда и не го познава.

И когато ние четем тази книга, започваме да си задаваме много, твърде много въпроси за Бога, за справедливостта, за истината, за силата и възмездието. Тези въпроси могат да намерят своите отговори в тази книга – в такава форма и светлина, каквато на всеки от нас ни се иска. Лично!

Тази книга ни дава една различна светлина в общуването на ясновидците и контактърите с Вселенския разум, с Бога. Дава ни да разберем, че съвършенството е само една мечта, че всеки от нас има своята задача и мисия на Земята в своя реален живот. И когато се вгълбим внимателно в редовете, ще разберем и реалния прочит в дълбочината на посланията на Пророците.

Написаното в тази книга е красноречив израз и философски анализ на правилата на Негово Величество Живота. В тези редове прочитаем и за реалното ни родство с Вселенския разум. Доказването на родството на нашите души с Бога е деликатно, чувствено. То е представено по същия начин, по който се доказва и разбира родството на капката вода с необятния океан.

Тази книга е книга на чудесата. Загължително е да се чете буква по буква, дума по дума. Доброволно можеш да отделиш толкова време, колкото ти позволяват житейските ангажменти. И отново ще разбереш, че от свободната ти воля зависи колко можеш да усвоиш като време и живот за предопределеното ти време. Изпълнявайки първо своята Божествена мисия!

Тази книга не си поставя задачата да те научи що е любов, чест, вяност. Тя обаче иска да ти покаже и да премахне онова, което ти пречи да осъзнаеш, че любовта е тук, че тя е твоя по Божия воля и е наследство от Него. Любовта е договорът за мир с Бога.

Това произведение е поредното доказателство, че истината е древна религия, като мъдростта, която е единственият ключ към правилността на решенията и към човеколюбието.

И аз съм сигурен, че срещу това произведение ще има такива, които ще се изправят срещу него, което не е никак учудващо.

Религиозните – виждайки, че се поставят под съмнение свидетелствата за вярата им.

Учените – виждайки, че претенциите им за непогрешимост са застрашени...

Псевдоучените също ще нападнат яростно!

Може би и много честни читатели ще отправят почтена критика.

И така, авторката ни поставя пред факта, че затвореният у нас дух има неясни и затаени спомени за своето състояние на блаженство до цикъла на раждането и смъртните му желания да се върне отново там... Това са спомените на душата, която е витаела заед-

но с Бога, презирайки сега реалното и обръщайки внимание на това, което истински съществува, чието създание е пряка връзка с Него. Създание на вечната истина, доброта и красота.

„Душата – казва Платон – не може да се воплоти в човешка форма, ако никога не е видяла истината. Чрез правилното използване на спомените за предишния живот и постоянното самоусъвършенстване във висшите мистерии човек става истински съвършен – посветен в божествената мъдрост.“

И така, аз твърдо съм убеден, че тази книга е настоятелно послание към човечеството от Вселената, от Бога – тя е послание към хората на бъдещето, техния морал и пътя им към всеобща Хармония.

*Николай Савовски
април 2012 година*

Увод

КАЗАНОВА, ГРЕХОВЕ, ТЪЛКУВАНИЯ, ХИПОТЕЗИ

Какъв е отговорът на безбройните въпроси, задавани от хората? Острата като бръснач действителност – това сме самите Ние, взети заедно – цялото, което представлява Човекът, Личността и Отговорността, която поема и не може да обясни.

По-интелигентният по природа индивид боготвори Господ Бог – Иисус Христос, религията, лириката, прозата – това е най-важното в неговия живот. Другият пък не натоварва дотолкова сивите си мозъчни клетки, лута се и търси отговори в първичните неща – това наричаме вторична, заблуждаваща реалност – компромис. Може да тълкуваме до безкрайност, но това не е най-важното. Както е казано по-горе, всичко се отнася до нас: планетата Земя, заобикалящият ни свят, Космосът, структурата, психологията и важната част от нея – ранимостта. В кое да насочим вниманието си – планетата Земя, Космоса, наркотиците и т.н. – това зависи най-вече от самите нас.

Космологията – съвършенството, изображенията и интерпретациите в картините – това сме ние – Цялото.

Съвършенството и красотата от различни гледни точки е един разностранен процес на проумяване и асимилиране у хората.

Хармонията – това са очакванията на Съвършения, Космическия разум за нас и ние, хората, трябва да обновяваме нашето мислене, както и разбирането ни за съжителство на Земята. Земно или не, всичко е едно и то диша и издиша, но много зависи как, по какъв начин и в чия полза.

В книгата пред вас е моята истина за всички психични, психологични, мистични интервенции, прекарани през призмата на моя човешки ре-

курс – разум, хипноза, твърдение, хипотеза, съпътствани на физическо ниво от моя Космически разум/мозък, въплътени в едно цяло – Космос – Вселена.

Тя е интерпретация по частично действителни събития, с автобиографични елементи.

Реалността – това е действителността!

ПЪРВА ГЛАВА

САМА

Лятото беше към края си. Отронените листа от дърветата проскърцаха едва доловимо под стъпките ми, уморени от зноя на дългото лято. Разхождах се в градината и мислите ми се блъскаха една в друга като подплашени птици от порива на вятъра. Съвсем скоро бях завършила семестриално Калифорнийския университет със специалност „Архитектура и строителство“. Предстоеше ми тежък държавен изпит по тогавашните канони, но ако успея, щях да имам и втора специалност – „Археология“, с разкопки и пътувания по света.

Обичах да пътувам, но нямах възможност да заделям много средства. Това, което всъщност исках да правя, беше да стана учител по психология. Кандидатстваше се с история, литература или география, но не можех да си позволя частни уроци. Обичах да рисувам – божествени картини, изобразяващи знаци, числа, странни фигури или каквато символика ми дойдеше наум.

Често се разхождах сама в парка, опасващ Калифорнийския университет. В събота или неделя следобед се отбивах в близката катедрала. Прекарвах часове, седейки на някоя самотна пейка, вдишвайки суровия аромат на гладко, полирано дърво. Отхвърлена, или по-скоро ненамерена. Сякаш всеки момент очаквах някой да влезе в полумрака на смълчания храм и да ми каже: „Виждам те отвътре, Елиза. Не се страхувай от това, което си.“

Нямах никакви близки и от години бях свикнала да се оправям сама. Пасторът Майкъл беше човекът, с когото споделях всичко и за всички. Веднъж, излизайки от катедралата, той ме среща в градината и ми се усмихна дяволито.

– Ей, архитекте, да не си болна, че си се увила с този рошав бял шал? Къде намери това малко маймунче? – намигна той към кутрето, свилю се на гърдите ми.

– Намерих го случайно на улицата – замислено казах аз и нежно погалих мъничето. – Луташе се безпомощно сред минувачите и квичеше ужасено – изхвърлено, ненужно, незащитно.

Квартирата ми се намираше недалеч от университета. Стара, извита в горния край стълба отвеждаше до две стаи. Моятта бе тъмна, дълбока и рядко оставах сама в нея. В другата стая живееха две момичета – нечисто-плътни, изрусени и изгонени от родителите си. Едната рисувахе вечно с бутилка в ръка. Казваше се Изабел.

– Как можеш да се изрусяваш с някаква трева, пропита с магданозени стръкчета, чубрица и кокосови стърготини? – попитах я веднъж аз?

Чула-недочула, тя се поливаше с всякакъв род капки, нашумели по дрогерииите, за изсветляване на косата.

Изабел понякога не можеше да контролира психическото си състояние и си изпускаше нервите. Беше пъпчива като царевица. Пиеше противозачатъчни таблетки и коремът ѝ растеше с всеки изминал ден в продължение на четиригодишното ни съвместно съжителство.

Момичето, с което Изабел делеше стаята, се казваше Ганет. Тя бе пълна нейна противоположност и понякога се питах дали е неизбежно хората да бъдат принудени да се отегчават толкова много един от друг. За мен това беше тест за интелигентност и състрадателност и аз често се питах към коя от двете да насоча вниманието си. Понякога те спореха, крещяха. Едната – ларж, другата – скъперник. И двете – безкрайно различни, като Слънцето и Луната, но една без друга не можеха. Отличаваха се по маниери, нрав, стил на обличане, обноски, психика. Мразеха се страшно много, не си мълчаха изобщо, оплакваха се непрекъснато една от друга, като в същото време съдбата ги бе събрала. Макар че и двете можеха да разчитат на себе си, те често попадаха в критични ситуации и се проявяваха непредсказуемо и необмислено. Очакваха от мен да бъда рефер в непрестанните им скандали. Упрекваха ме, че пропилявам ценно време в катедралата през почивните дни. Разбира се, аз използвах времето, прекарано при пастора, за да го обсебвам с множество въпроси. Въпреки това срещите ни пораждаха злоба и завист у моите съквартирантки. Те считаха, че ходейки там, криейки се едва ли не, Бог ме закриля чрез Майкъл и любовната ни връзка – държаха доста на това твърдение. Но то не отговаряше на истината.

Получих съобщение от село от моята втора майка – майката от дома. Първата, истинската, бе починала от натравяне с алкохол и медикаменти. Първият ми баща я биеше, крещеше, пиянстваше, буйстваше. Майка ми умря пиана, след като баща ми я наръга с нож в една мъгна, сива утрин. После той грабна ножа и се самоуби.

Сега съм на двадесет и три. Всичко все едно се бе случило вчера. Пияницата си е пияница, смятах аз. А баща ми беше поредното доказателство, че пиянството е до гроб... Срамът беше голям.

Нямах баба и дядо. Те загинаха при инцидент с неголям селскостопански авиогмуркач. Така се наричаше планерът, измайсторен от дядо ми – двадесет и седем години труд, проектиран на маса. „Планерен медикамент“, както го наричах аз, се провали – може би нещо малко не му достигна, но не издържа и гръмна във въздуха. Баба ми и дядо ми бяха вътре и изгоряха като факли. Бях четиригодишна, а сякаш всичко се бе случило преди 4 дни. Изпълнена бях с ярост, мислейки за всичко случило се. Сега осъзнавам, че тогава малкият ми мозък се е пръскал бавно, на частички, с усещане за нещо страшно. Но не съм проронила нито дума, нито сълза.

Чух татко и майка от птицефермата. Обикаляйки наоколо, те бяха изпаднали в паника и говореха непрестанно за „самоубийството“. Смятаха, че този инцидент, който ги разтърси, е най-страшното нещо в живота им. След което семейната трагедия се развихри. Татко и майка се обиждаха, крещяха и се нараняваха. Все повтаряха: „Бедната Елизабет, какво ще стане с това крехко същество.“ А аз не разбирах защо е това съжаление към мен. Все казваха – когато порасне, ще ѝ обясним за случилото се по-ясно и нагледно. Но не разбираха, че те не могат нищо ново и различно да ми кажат и пояснят по този повод, тъй като всичко стана пред очите ми, пред моите огромни синьо-зелени, понякога студени, понякога топли очи, които не пророниха и една сълзичка.

Спомням си случая: гръм, огън и след това страшната болка на моите родители, тичащи наоколо и обезумели от ужас. Това, което обзе малкото ми сърчице в онзи момент, бе страхът от удара на планера – да не би да достигне до мен самата и в суматохата да ме помете. Но когато опасността премина, си помислих: „Е, аз оживях!“ Погледнах се в малката сива рокличка и сини пантофки – цяла съм и това бе достатъчно за мен.

Тогава разбрах какво е болка – точно обратното на усещането при гледката на розите в нашата градина. Беше грозно представление, на което аз, Елизабет, бях основният зрител. Помислих си за момент: това се случ-

ва, то просто се случва и никой да не е съгласен с него, няма значение, то просто се случва. По-късно не обелих дума на никого, по никакъв повод, но ядох като разпрана – сутрин, обед, следобед и вечер. Тъпчех се неудържимо и намирах спасение в яденето. Мълчаливата ми стачка продължи два месеца. Смятах, че няма смисъл да се говори и е неприятно.

– Това е наказание за мен – каза майка ми една вечер на баща ми. Стоях зад вратата на спалнята им и ги чух да си говорят. Истерично, разбира се.

– За какво ми е това болно дете, накарай го да проговори, по дяволи-те! Нито приема, нито предава, а по-нататък как ще живеем заедно! Как ще я опазим от толкова изпитания, докато порасне и сама започне да се пази? Сигурно няма да доживея момента на проговарянето ѝ.

Баща ми отвърна:

– Не помниш ли какво ни посъветва психологът – оставете Елизабет на мира. Когато тя сама преодолее стреса, ще се усети по-спокойна и ще направи стъпки за общуване. Ако беше друго дете, можеше да има и по-тежки последствия. Яла била. Ами нали чрез храната, която приема, тя изкарва своя вътрешен стрес и безпокойство.

Спотаена в коридора, слушайки разговора им, си казах: „Ех, тези луди хора не ме оставят на мира!“ Само за мен говорят, а не ми се искаше да е така. Исках да се скрия някъде, но бях твърде малка, за да преценя кое е най-доброто за мен.

През нощта не можах да заспя и реших, че искам да осигуря спокойствието на моите родители, най-малкото за да спрат да говорят за мен. В момента предпочитах тях пред себе си.

На сутринта майка ми ме попита:

– Какво ще закусиш? Но защо ли те питам, като няма да получа отговор! Ужасно ми омръзна от теб, от мълчанието ти! Стига толкова, няма ли да има край мълчанието ти, или теб не те интересува какво ми причиняваш с това? Какво ли ти обяснявам, като не ме разбираш – толкова си малка още... – замлъкна след минута и от яд взе една книга и започна да рови в нея и да търси рецепта с яйца, може би по-специален омлет или нещо подобно.

Гледайки я от другия край на дългата маса, тихо казах:

– Не, мамо, искам филия с масло и чаша топло мляко.

Тя замлъча, седна бавно на пода и тихичко зариди.

Не разбирах защо, но от този ден майка ми ставаше и лягаше с чашката. Не чистеше, не готвеше. Чичо ми дойде един ден, крещя по нея, а

аз не проумяхах защо всички около мен разговарят с викове, така че да те заболят ушите и да бързаш да се затвориш в някоя от четирите стаи в дървената къщичка, в която живеехме. Леля ми също опита да говори с майка ми, но явно нищо не помагаше. Беше ми досадно, предчувствах, че нещо ще се случи.

Нямах усещането, че имам нормално семейство. Майка ми ден след ден се отдалечаваше от мен. Пиеше неистово и така се минаха четири години, като през това време и татко някак бягаше от всичко това или може би точно то го отблъсна.

Беше зима, следобедно време. Студът пропукваше земята. Татко се бърснеше, на стената зад него висеше картина с изображението на Господ на зимен фон. Обля ме студена пот и разбрах подсъзнателно, че нещо идва, и то някъде отдолу. Бях на седем, но умът ми като че ли непрекъснато беше под напрежение. Привидно бях изключително кротко и спокойно дете, но под тази обвивка се спотайваше някаква тъмна сила. Още тогава проумях, че доброто и лошото вървят ръка за ръка, или може би в моя случай надделяваха отрицателните емоции и болката. Така или иначе, почти непрестанно размишлявах върху доброто и лошото и може би това ме подтикна по-късно към психологията.

Погледнах картината, цялата обляна в студена пот, докато мислите се блъскаха в малката ми главичка като прилепи, заслепени от светлината. Ушите ми писнаха и едва долових воя, кучешки или вълчи може би. Отидох в моята стая, затворих се и за момент си спомних усещането за смъртта на баба и дядо и сърцето ми учестено заби. Легнах за малко в леглото и ме обзе безпокойство. Студената пот премина в топла, исках да изляза извън къщата, но нещо ме спираше. Намразих себе си в този момент и ярост ме обзе при мисълта, че трябва да изтърпявам всичко това, а не го желяех. Тогава за първи път в моя живот се обърнах към Господ, за който бях чувала само от неясните за мен разговори между родителите ми и малкото роднини, които така рядко идваха вкъщи. Тази тема бе твърде непозната за нашата къща и когато у мен се пораждаше желание да знам нещо религиозно, баща ми изсъскваше: „Нямаш ли домашно, уроци и по-полезни неща за вършене!“ Аз се свивах обезверена. Разбирах, че на този въпрос, както и на много други, отговорът трябва да намеря сама, по свой начин, но за съжаление не знаех къде е ключът.

Смеех се често и пак бивах отрязвана като с бърснач. Изоставах в училище, тъй като никой не ми помагаше. Блъсках се сама ден и нощ да търся отговори.